



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **D. S.**
bytem B. pod S. A. 740
zastoupen JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem
sídlem Kyjov, Žižkova 791

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Praha, Budějovická 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2018, č.j. 1334/2018-900000-311,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2018, č.j. 1334/2018-900000-311, kterým zamítl jeho odvolání proti platebnímu výměru Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 31.7.2017, č.j. 132711/2017-530000-32.4, na spotřební daň z vína a meziproductů za zdaňovací období prosinec 2015 ve výši 3 744 Kč.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Žalobce předně namítá neúplné zjištění skutkového stavu, neboť celní úřad nevyslechl žádné svědky, nezjistil stáří a původ dolihovaného vína, v řízení nebylo prokázáno vlastnické právo žalobce k dolihovanému vínu, nebyl brán ohled na doklady o zaplacení spotřební daně pěstitelským pálenicím a nebylo dostatečně zjištěno a prokázáno, že dolihované víno bylo žalobcem skladováno.
3. Dále žalobce uvádí, že předmětné dolihované víno zdědil po svém otci v přesvědčení, že víno měl otec pro osobní spotřebu a nebylo určeno k prodeji. Opačná tvrzení celního úřadu žalobce považuje za smyšlená, vykonstruovaná a nepodložená. Současně považuje tvrzení celního úřadu o účelovosti v pořadí druhého dědického řízení, jehož předmětem bylo i předmětné dolihované víno, za tendenční. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením celního úřadu, že se zabývá výrobou a prodejem alkoholických nápojů a že při provedení domovní prohlídky disponoval či měl v provozu zařízení určené k destilaci lihu.
4. Žalobce rovněž namítá porušení § 8 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).
5. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

6. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Pokud jde o námitku žalobce, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, tak ze správního spisu se podává, že dne 9.12.2015 byla provedena prohlídka jiných prostor a pozemků ve smyslu § 83 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „trestní řád“), jejímž předmětem byla

prohlídka v nemovitostech s adresou B. č.p. x, č.p. x, v prostorách objektu zemědělské stavby a jiných prostor a pozemků k ní náležejících, zapsaných v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu Hodonín pro katastrální území B. bez přiděleného čísla popisného nebo evidenčního, na listu vlastnictví č. x, parcely č. x, a zemědělské usedlosti na adrese B. č.p. x včetně jejích součástí a příslušenství, jejichž vlastníkem a uživatelem je žalobce. Při prohlídce bylo zjištěno skladování vybraných výrobků, které byly popsány v protokolech o provedení domovní prohlídky (v objemu 160 litrů), došlo následně k odebrání vzorků a ty byly podrobeny expertnímu zkoumání v celně technické laboratoři za účelem stanovení obsahu etanolu a zjištění přítomnosti cizorodých látek, druhu a původu obsaženého lihu. Na základě výsledků rozboru bylo zjištěno, že výrobek obsahuje 20,6 % objemu etanol a jedná se tedy o „dolihované“ víno. Za účelem prokázání zdanění se uskutečnilo dne 8.6.2016 ústní jednání, ze kterého byl vyhotoven protokol. Žalobce v rámci ústního jednání po seznámení se se závěry expertního zkoumání vzorků uvedl, že *„[v]šecké výše uvedené výrobky mi doma zůstaly po mém otci F. S., které byly jeho, se kterými nemám nic společného. Otec již zemřel“*. Na otázku, kdo je skladovatelem a vlastníkem žalobce odpověděl: *„vybrané výrobky byly ve vlastnictví mého zemřelého otce. V dědickém řízení jsem je získal já. V době provedení prohlídky byly tyto vybrané výrobky ve vlastnictví mého zemřelého otce“*. Na otázku, zda může žalobce předložit doklady prokazující zdanění ve smyslu § 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), žalobce odpověděl: *„[n]emohu, jelikož byly ve vlastnictví mého zemřelého otce, toto dokladovat nemohu. Předpokládám, že otec tyto vybrané výrobky nakoupil zdaněné“*. Z protokolu i z celého správního spisu dále vyplývá, že žalobce v rámci daňového řízení - včetně ústního jednání - nenavrhoval žádné důkazy, ani nedoložil žádné doklady, které by zdanění dolihovaného vína prokazovaly.

10. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je plátcem daně právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.
11. Podle § 4 odst. 5 písm. e) zákona o spotřebních daních se pro účely § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních za množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu považuje množství, které nepřesahuje u meziproduktů 20 l.
12. Žalovaný, resp. celní úřad na základě výše popsaných skutkových zjištění dospěl k závěru, že žalobce je plátcem daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, neboť dolihované víno skladoval ve svých nemovitostech, aniž by prokázal jeho zdanění, přičemž se s ohledem na množství dolihovaného vína (160 litrů) nejedná o množství pro osobní spotřebu podle § 4 odst. 5 písm. e) zákona o spotřebních daních, neboť to činí toliko 20 litrů u tzv. meziproduktů. V posuzované věci se vzhledem k množství zjištěného objemu alkoholu (20,6 %) nejedná o tichá vína podle § 93 odst. 3 písm. a) zákona o spotřebních daních, nýbrž právě o meziprodukt podle § 93 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Uvedené závěry považuje zdejší soud za věcně správné a logicky zdůvodněné.
13. Pokud žalobce ve vztahu ke zjištění skutkového stavu mimo jiné brojí proti nevyslechnutí svědků a ignoraci dokladů o zaplacení spotřební daně pěstitelským pálenicím za dolihované víno, pak mu soud nemůže dát za pravdu, neboť ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce v průběhu celého daňového řízení před celním úřadem i žalovaným výsledkem

svědků nenavrhoval (a to ani P. P.) a nepředložil ani žádné doklady, které by zdanění dolihovaného vína prokazovaly. Naopak je zřejmé, že žalobce v tomto řízení vystupoval značně pasivně, jelikož nevyužil ani svého práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, k čemuž byl celním úřadem vyzván dne 28.3.2017. Žalobcova procesní aktivita v řízení tak byla koncentrována toliko do podání stručného odvolání proti platebnímu výměru celního úřadu. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že celní úřad měl nezdanění dolihovaného vína prokázat, neboť je to žalobce, kdo nese důkazní břemeno o tom, že spotřební daň byla za vybrané výrobky uhrazena (§ 92 odst. 3 daňového řádu).

14. Namítá-li žalobce, že celní úřad nezjistil stáří a původ dolihovaného vína, pak uvedené skutečnosti podle názoru zdejšího soudu nemohou mít na závěry žalovaného, resp. celního úřadu o povinnosti žalobce uhradit spotřební daň z dolihovaného vína žádný vliv. Podstatnou pro vyměření daně je totiž skutečnost, že žalobce dolihované víno skladoval, na což jeho stáří a původ nemohou mít vliv. Ze stejného důvodu pak není nutné postavit najisto, kdo byl vlastníkem dolihovaného vína v okamžiku provedení prohlídky prostor žalobce – zda žalobce či jeho zesnulý otec.
15. Žalobce dále namítá, že nebylo prokázáno, že dolihované víno skladoval ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Zdejší soud k této námitce uvádí, že není možné vlastníka nemovitosti, kde se vybrané výrobky nacházejí, automaticky považovat za skladovatele těchto výrobků, nýbrž je vždy nutné zjišťovat osoby, které mají ke skladovanému zboží kvalifikovaný vztah – tedy přinejmenším takový, že mají vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením či odcizením (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 69/2007-85 ze dne 26.2.2009). V posuzované věci přitom sám žalobce na ústním jednání uvedl, že o dolihovaném víně, které se nacházelo v nemovitostech, které žalobce vlastní, věděl a to patřilo jeho otci a následně se – byť hypoteticky po provedení prohlídky – stalo na základě dědického řízení jeho vlastnictvím. Dle názoru zdejšího soudu tak není pochyb o tom, že nejuzší (kvalifikovaný) vztah k dolihovanému vínu měl v okamžiku provedení prohlídky právě žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 18/2018-27 ze dne 5.4.2018).
16. Žalobce dále v žalobě namítá účelovost a vykonstruovanost některých dílčích, pro nosné závěry žalovaného, nepodstatných tvrzení – názor na v pořadí druhé dědické řízení, tvrzení o tom, že žalobce se zabývá výrobou a prodejem alkoholických nápojů, a skutečnost, že disponoval zařízením určeným k destilaci lihu. Zdejší soud k uvedenému okruhu námitek uvádí, že v posuzované věci neshledal ze strany žalovaného, příp. celního úřadu ani náznak účelovosti. Nadto se opět jedná o takové skutečnosti, které na meritorní posouzení věci – vyměření spotřební daně žalobci jako plátcí podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních – nemohly mít vliv.
17. Konečně žalobce obecně – toliko jednou větou – namítá porušení § 8 odst. 2 daňového řádu, podle něhož správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Odhlédne-li zdejší soud od obecnosti této žalobní námítky, která do značné míry předurčuje možnosti přezkumu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS), pak v posuzované věci, kde fakticky došlo toliko k subsumpci skutkového stavu pod právní normu a výpočet spotřební daně bez užití tzv. správního uvážení, zdejší soud neshledal porušení zásady legitimního čekávání podle § 8 odst. 2 daňového řádu žalovaným, příp. celním úřadem.

18. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 5.9.2019

David Raus v.r.
předseda senátu

